

рижъ нашъ ученъ съотечественикъ, тъй скъпо цѣненъ и въ сама образована Франция, незабравимиятъ за мене д-ръ Н. С. Пиколо отъ Търново, мой просвѣтенъ ръководителъ по общото ми образование мимо правната наука *). Тозиъ отца Гете азъ счетохъ сега за длъжностъ да ида да посѣтя заедно съ другаря си. Отецъ Гете (L'abbé Guettée), родомъ французинъ и католически свещеникъ отъ млади още години, бѣ мжжъ съ широки и солидни познания, извѣстенъ като авторъ на нѣколко цѣнни трудове по

*) Д-ръ *Никола Сава Пиколо*, роденъ въ Търново прѣзъ 1792 г., се помина въ Парижъ на 4/16 мартъ 1865 г. Смъртнитѣ му останки ги придружиха значително множество французски книжовни знаменитости, професори и доктори, до извѣстнитѣ парижки гробища Père Lachaise. Прѣдъ гроба му се произнесоха двѣ рѣчи; едната отъ стария му приятель *Eirmin Didot*, който каза между друго за него, че билъ единъ отъ отличнитѣ колкото скромни, толкозъ и учени мже, единъ добъръ и любезенъ човѣкъ, на когото тънковъзвисяниятъ вкусъ и дълбоката многоученостъ били прѣдметъ на удивление отъ всички ония, които могли да оцѣнятъ едно достоинство, което неговата скромностъ не допущаше да се прояви прѣдъ публиката; другата рѣчь бѣше отъ колега му по звание и тъй сжшо неговъ отколѣшенъ приятель докторъ *Gueneau de Mussy*, който каза между друго за него, „че билъ единъ отъ най-добритѣ и най-почтеннитѣ човѣци, единъ отъ възвишенитѣ и най-култивиранитѣ умове въ наше врѣме“ (un des hommes les meilleurs et les plus honnetes, un des esprits les plus éminents et les plus cultivés de notre temps). Като единъ единичкъ българинъ прѣдъ зияещия гробъ на тъй искренно оплакванъ нашъ съотечественикъ азъ се доближихъ нажаленъ до не по-малко наскърбенитѣ двама оратори и имъ стиснахъ мълчеливо ръката въ мълчеливъ знакъ на признателностъ. — Ще забѣлжа по тоя случай, че по онова сжщо врѣме азъ бѣхъ се запозналъ много отъ близу и съ другъ единъ старъ български докторъ, сжщо установенъ въ Парижъ. Той бѣше д-ръ *Петъръ Беронъ* (*Pierre Veron*), авторътъ на „Рибния Букваръ“. Но, до като д-ръ Н. С. Пиколо, мжжъ съ всестранно и солидно научно и литературно образование, бѣше понапусналъ медицината заради старо-еллинската литература и филология, за които въ Франция той се почиташе и като признатъ авторитетъ, д-ръ *Петъръ Беронъ* отъ своя страна бѣше зарѣзалъ медицината, за да се посвети изцѣло на своеродни физико-математически занятия, отчасти и езикословни, за които той самъ изповѣдаше, че не били цѣнени и не били одобрявани отъ съврѣменнитѣ учени, но за които бѣше убѣденъ, че тѣ ще се оцѣнятъ и ще се търсятъ отъ бъдещия ученъ свѣтъ. — За д-ръ П. Беронъ имамъ едно любопитно съобщение въ „Лѣтописи“ бр. 1, стр. 11, год. I, ноемврий 15.